

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji**(Sprawa T-527/13)**

(2013/C 344/121)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: S. Fiorentino, P. Grasso, avvocati dello Stato, i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 4046 wersja ostateczna z dnia 17 lipca 2013 r., notyfikowanej 18 lipca 2013 r., w sprawie pomocy państwa SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] udzielonej przez Włochy (odroczenie płatności opłat od mleka we Włoszech)

— posiłkowo — stwierdzenie nieważności ww. decyzji w części [art. 2 lit. b), c) i d)], w której rozszerza obowiązek odzyskania pomocy na pomoc objętą decyzją Rady nr 2003/530/WE;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył decyzję Komisji C(2013) 4046 wersja ostateczna z dnia 17 lipca 2013 r., notyfikowaną 18 lipca 2013 r., w sprawie pomocy państwa SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] udzielonej przez Włochy (odroczenie płatności opłat od mleka we Włoszech).

W decyzji tej Komisja Europejska:

— stwierdziła, że odroczenie płatności raty opłat od mleka przypadającej na dzień 31 grudnia 2010 r., przyznane we Włoszech w grudniu 2010 r., stanowi między innymi pod względem sposobu jego zastosowania pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem;

— stwierdziła, że brak poszanowania warunków określonych w decyzji Rady 2003/530/WC, wynikający z odroczenia wspomnianej płatności, stanowi pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym;

— nakazała Włochom, by od beneficjentów odroczenia płatności odzyskały kwoty wspomnianej niezgodnej pomocy wraz z odsetkami.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 3 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej (Dz.U. L 337, s. 35).

— W zaskarżonej decyzji zastosowano ten przepis w oparciu o błędne założenie, że istniejąca pomoc, zatwierdzona decyzją Rady nr 2003/530/WE, stanowi kwotę maksymalną, jaką można było przyznać producentom mleka, wobec czego każdy późniejszy środek pomocowy, choćby był objęty systemem de minimis (i choćby był wielkości absolutnie minimalnej wielkości), ipso iure powoduje w wyniku kumulacji wysokość pomocy przekraczającą pomoc maksymalną.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007, art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) i art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 794/2004 w sprawie wykonania rozporządzenia nr 659/1999 (Dz.U. L 140, s. 1) oraz dotyczący braku uzasadnienia.

— W zaskarżonej decyzji zastosowano wspomniany art. 3 ust. 2 — który dotyczy łącznej pomocy objętej systemem de minimis — w przypadku, w którym pomoc de minimis dochodziła do pomocy istniejącej. Ponadto w decyzji błędnie zakwalifikowano kwestionowany środek jako zmianę istniejącej pomocy zgodnie z art. 1 lit. c) rozporządzenia nr 659/1999. W rzeczywistości półroczne odroczenie terminu jednej z rat rocznych stanowiło odrębny środek i nie powodowało bynajmniej istotnej zmiany istniejącej pomocy. Poza tym nie stanowiło ono podwyżki wyższej niż 20 % pierwotnej istniejącej pomocy i nie wpływało na ocenę zgodności takiego systemu. W każdym razie Komisja nie dała wystarczającego uzasadnienia tych kwestii.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2013 r. — Verein Natura Havel i Vierhaus przeciwko Komisji**(Sprawa T-538/13)**

(2013/C 344/122)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Verein Natura Havel eV (Berlin, Niemcy); i H.P. Vierhaus (Berlin) (przedstawiciel: O. Austilat, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej – Dyrekcji Generalnej ds. Środowiska – z dnia 24 czerwca 2013 r. oraz – Sekretariatu Generalnego – z dnia 3 września 2013 r., którymi to decyzjami odmówiono dostępu do pisma Komisji z dnia 30 maja 2013 r. dotyczącego wezwania do usunięcia uchybienia w celu wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego nr 2013/4000 przeciwko Republice Federalnej Niemiec;
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie przysługującego skarżącym prawa dostępu do informacji

Strona skarżąca twierdzi w pierwszej kolejności, że zaskarżona decyzja Komisji narusza jej prawo do informacji wynikające z art. 15 ust. 3 TFUE, art. 42 karty praw podstawowych, art. 10 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾. Strona skarżąca podnosi, że przytoczone przepisy mają na celu stworzenie możliwie największej przejrzystości oraz że wymagana jest wąska wykładnia wyjątków. Ponadto utrzymuje ona, że zgodnie z orzecznictwem stawia się wysokie wymagania wobec dowodu na istnienie poważnego naruszenia dochodzenia. Zaskarżona decyzja nie czyni temu zadość.

- 2) Zarzut drugi: błędne w świetle prawa badanie częściowego dostępu

Strona skarżąca twierdzi ponadto, że badanie, jakim Komisja odmawia jedynie częściowego dostępu do informacji, jest błędne w świetle prawa. Rozważania w tej kwestii przedstawione w decyzji są nietrafne i naruszają zasadę proporcjonalności.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie obowiązku uzasadnienia

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów stawianych obowiązkowi uzasadnienia.

- 4) Zarzut czwarty: naruszenie art. 10 ust. 1 zdanie drugie europejskiej Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności

Strona skarżąca powołuje się ponadto na naruszenie jej prawa do otrzymywania informacji bez ingerencji władz

publicznych, które to prawo wynika z art. 10 ust. 1 zdanie drugie europejskiej Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2013 r. — Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-542/13)

(2013/C 344/123)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: J. Langer i M. Bulterman, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 4474 wersja ostateczna z dnia 18 lipca 2013 r. dotyczącej niestosowania niektórych przepisów rozporządzenia Królestwa Niderlandów z dnia 8 czerwca 2012 r. określającego przepisy szczególnie dotyczące liberalizacji międzynarodowego kolejowego przewozu osób;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy okoliczności, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję z naruszeniem prawa na podstawie art. 61 dyrektywy 2012/34/UE⁽¹⁾. Strona skarżąca podnosi, że jeżeli Komisja nie zgadza się ze sposobem, w jaki niderlandzki ustawodawca dokonał transpozycji dyrektywy, może ona wszcząć postępowanie na podstawie art. 258 TFUE.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady prawa do obrony, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasady lojalnej współpracy poprzez uznanie przez Komisję, że niderlandzkie przepisy prawne nie mogą być stosowane na podstawie art. 61 dyrektywy 2012/34/UE po zakończeniu projektu „UE Pilot”⁽²⁾. Strona skarżąca podnosi, że na etapie udzielania odpowiedzi na pytania Komisji w ramach projektu „UE Pilot” mogła ona w uzasadniony sposób wychodzić z założenia, iż udzielone przez nią informacje będą wykorzystywane przez Komisję wyłącznie w ramach (ewentualnego) postępowania w przedmiocie uchybienia.